

«No és una guerra...»

«No és una guerra, és un genocidi!» eren el lema i el crit repetits cent vegades. M'hi vaig afegir des del silenci, com faig en les cerimònies religioses on es resa el Pàrenostre. Agnòstic com soc, em sembla poc ètic fer ostensible la meva participació en la pregària. Potser tot plegat ho expliqui la covardia: els agnòstics som gent que no som prou valents per ser ateus. Afegit al cercle de les a penes cinquanta persones que havia aplegat la convocatòria, el meu cor em van connectar de manera automàtica amb el sentiment dels qui proferien crítiques i consignes contra Israel. Suposo que en el meu subconscient afloraven les desproporcionades i aclaparadores xifres de morts que suma cada bàndol. En el palestí, quan escric això, més de 20.000 persones, la majoria civils, dels quals gairebé 8.000 infants! Sí, Hamas va donar un primer cop, dur i mortífer. Un cop que els governants del món civilitzat (?) haurien d'haver evitat si des de la fermesa i el sentit comú haguessin imposat als dos estats confrontats una convivència i un veïnatge respectuós. Hi ha hagut prou guerres, batusses, atemptats, intifades.... Perquè els Estats Units i Europa exercissin un lideratge mediatador incontestable, malgrat l'origen de tot plegat fos un part distòcic. L'estat d'Israel es va crear damunt i per damunt els drets del poble palestí, entre altres coses per apaivagar el sentiment de culpa provocat per l'Holocaust. Amb el creixement demogràfic, als jueus el territori els ha anat quedant petit, i els ha portat a laminar i colonitzar les fronteres (i més enllà) veïnes. Tot i que vaig restar a la concentració fins que va acabar. Tot i el meu silenciós pàrenostre mussitant consignes a favor de l'aturada de la guerra, les massacres, el genocidi o com li vulgueu dir, no em sento ni pro-palestí, ni pro-jueu, ni anti-àrab ni anti-semita. Em sento prop de les mares i els pares que han perdut aquests 8.000 infants en un dels bàndols, dels qui van perdre familiars en l'acció terrorista inicial i dels ostatges. La gent del poble, els ciutadans som massa sovint, el sac de cops de governants, de tots els llocs i totes les ideologies que, fanatitzats i envaïts per una estúpida supina ens converteixen en titelles dels seus dissenys, capricis i ambicions. Un parell d'hores després de la concentració sortia de l'assaig general d'una nova proposta escènica (una més) dels Pastors i Misteris del blanenc Puig i Llensa (els assajos generals acostumen a ser, també, catòlics i aquest no havia estat una excepció). Ressonaven al meu cap les paraules del personatge que, al final, a la cova de Betlem, davant del nen Jesús demana amb naif i cristiana ingenuïtat: «Senyor, perdoneu els homes que es barallen, els que escupen contra el cel, els que ofeguen els pobres que treballen...vetlleu per les feixes torrades de saó, pels que es guanyen el pa de cada dia, pels que son de la vida de pastor, per l'ordi i pel sembrat tan ros...» Enguany, més que mai, podia haver demanat, també, que aturés la guerra, el genocidi o el que sigui... En tot cas la mort de tants infants. Enguany el Nadal, a Betlem i rodalies és un Nadal tacat de sang. La sang de molts innocents. Bones festes!

Font del document: <https://www.diaridegirona.cat/opinio/2023/12/25/guerra-96228274.html>